

Hans Eirik Olav
Gamle Ringeriksvei 36B
1356 Bekkestua

Kommisjonen for gjenopptakelse av straffesaker Bekkestua/Bastøy, 8. november 2018
Postboks 8026 Dep
0030 Oslo

Statsministerens kontor
Postboks 8001 Dep
0030 Oslo

Justisdepartementet
Postboks 8005 Dep
0030 Oslo

Riksadvokaten
Postboks 2102 Vika
0125 Oslo

Stortingets Justiskomiteé
Stortinget
0026 Oslo

Oslo politidistrikt
Postboks 8101 Dep
0032 Oslo

Ref: 2017/208 – Thule Drilling AS/gjenåpning av Straffesak

Det vises til tidligere korrespondanse i saken, sist mitt brev av 7. oktober 2018 som fremdeles står ubesvart.

I oversendelse av advokatfirmaet Eldens begjæring om gjenåpning, datert 20. desember 2017, fikk Kommisjonen tilgang til Borgarting lagmannsretts beslutning av 3. juni 2016. Dokumentet – som for oversiktens skyld heretter benevnes *dokument 1* eller *D1* – er vedlagt her som:

Bilag nr. 1 : Borgarting lagmannsretts beslutning av 3. juni 2016¹

I Kommisjonens brev av 16. oktober 2018 til Økokrim, opplyses det at Økokrim oversendte sakens dokumenter, herunder beslutning av 3. juni 2016, i en forsendelse datert 9. januar 2018.

I e-post av 27. oktober 2018 til Økokrim, ba vi om å få oversendt kopi av den originale avgjørelsen. Begjæringen ble etterkommet i Økokrims e-postoversendelse av 29. oktober 2018. Dokumentet som ble oversendt – og som for oversiktens skyld heretter benevnes *dokument 2* eller *D2* – er vedlagt her som:

Bilag nr. 2 : Borgarting lagmannsretts beslutning av 3. juni 2016

Vi legger til grunn at Kommisjonen mottok det samme dokument, altså *D2*, i Økokrims oversendelse av 9. januar 2018.

¹ Se bilag nr. 3 til begjæring om gjenåpning av 20. desember 2017.

Som det fremgår av vårt brev til Borgarting lagmannsrett og Økokrim av i dag, 8. november 2018, er dokumentet forfalsket. Brevet er vedlagt her som:

Bilag nr. 3 : Brev av 8. november 2018 til Borgarting lagmannsretts

Kommisjonen har hatt saken til behandling i snart ett år. I vårt brev av 7. oktober 2018 har vi gitt uttrykk for at Kommisjonens arbeid med gjenåpningsbegjæringen har blitt forpurret, at Kommisjonen synes å beskytte en rekke utenforliggende interesser og personer (herunder advokat Elden), og at dette er grunnen for at Kommisjonen fortsetter å dekke over saken, hvor praktisk talt ingen av de reiste innsigelser mot straffeprosessen mot Olav – herunder dokumentasjon på straffbare handlinger på advokat Eldens hånd – er blitt behandlet/vurdert, enn si lest.

Idet vi nå har fått bekreftet at Kommisjonen har sittet på dokumentasjon som bekrefter at Borgarting lagmannsretts beslutning av 3. juni 2016 er blitt forfalsket, og at Kommisjonen følgelig sitter på dokumentasjon på at straffeprosessen mot Olav er blitt korrumpert, og like fullt har dekket over disse alvorlige forhold, har verken vi eller allmennheten lenger tillit til at Kommisjonen akter å foreta en uhildet og reell gransking av straffeprosessen mot Olav.

Som en forlengelse av dette nevnes det at Kommisjonen av eget tiltak skal sørge for at saken er så godt opplyst som mulig, jf straffeprosessloven § 398, første ledd, første pkt. Kommisjonen har med sin tildekking av de falske avgjørelser krenket dette sentrale og helt avgjørende prinsipp, og det må legges til grunn at krenkelsen er bevisst. Handlingen er straffbar, jf straffeloven § 173 a og c (*grovt myndighetsmisbruk*).

Mot ovennevnte bakgrunn anmodes det om at det oppnevnes en settekommisjon, som overtar begjæringen om gjenåpning og som iverksetter ny behandling av denne. I mellomtiden må soning besluttes opphevet – umiddelbart. Begrunnelsen er gitt i brev av 8. november 2018 til Borgarting lagmannsrett, jf bilag nr. 3 ovenfor.

Adekvat/relevant norsk myndighet anmodes om å vurdere hvorvidt kommisjonens nestleder, samt saksbehandler, må anmeldes for å ha medvirket til tildekking av forfalskning av en rettsavgjørelse.

Undertegnede begjærer uansett at Kommisjonens nestleder, Sven Ole Fagernæs, og saksbehandler, Magne Svor, settes under tiltale og straffes for å ha dekket over den forfalskede rettsavgjørelse, og for derved å ha korrumpert gjenopptakelsesprosessen. Herværende dokument er følgelig sendt til Oslo politidistrikt for videre behandling.

Med hilsen,

Sign.

Hans Eirik Olav

Bekkestua/Bastøy, 8. november 2018

BORGARTING LAGMANNSRETT

BESLUTNING

Avsagt: 03.06.2016

Saksnr.: 15-204002AST-BORG/04

Dommere: Lagdommer Halvor Aas
Lagdommer Kine Elisabeth Steinsvik
Lagdommer Halvard Leirvik

Tiltalt Hans Eirik Olav Advokat John Christian Elden

Påtalemyndighet Økokrim Førstestatsadvokat Elisabeth Harbo-Lervik

Hans Eirik Olav har begjært omgjort lagmannsrettens beslutning av 12. oktober 2015 om å nekte å fremme anken over Oslo tingretts dom av 12. januar 2015.

Lagmannsretten finner at det ikke foreligger særlige grunner som bør føre til at nektelsen omgjøres etter straffeprosessloven § 321 fjerde ledd andre punktum.

Etter straffeprosessloven § 321 fjerde ledd annet punktum kan en avgjørelse om å nekte anken fremmet omgjøres til gunst for siktede når "særlige grunner" foreligger.

Lagmannsretten viser til Bjerke m.fl.: Straffeprosessloven, kommentarutgave, side 1142 der det med referanse til Rt. 2009 side 506 avsnitt 7 heter at "avgjørelsen beror på en helhetsvurdering med utgangspunkt i nye bevis eller nye argumenter som viser at den første avgjørelsen ble truffet på sviktende grunnlag". Det fremgår samtidig at også andre forhold kan vektlegges ved vurderingen.

Etter lagmannsrettens syn er det ikke holdepunkter for at lagmannsrettens beslutning 12. oktober 2015 om å nekte anken fremmet ble truffet på et sviktende grunnlag. I beslutningen er det bemerket at bevisvurderingen til tingretten bygget på en rekke ulike momenter i spørsmålet om det forelå utroskap, jf. beslutningen side 3 nederst.

Lagmannsretten mener at det i begjæringen om omgjøring ikke er vist til forhold som samlet sett gir grunnlag for å hevde at det foreligger et sviktende grunnlag for resultatet i tingretten eller lagmannsrettens beslutning om å nekte anken fremmet.

Lagmannsretten har vurdert saken på ny, herunder særlig det som er anført i omgjøringsbegjæringen og senere prosesskriv.

Av nye dokumenter har lagmannsretten særlig merket seg bilagene 2, 5-12, 14,15, 18-21, 23, 24- 27, 30-32, 34, 35, 39, 43-46 og 48-50 fremlagt 12. januar 2016, samt bilag 1 og 2 fremlagt 25. januar 2016.

Bilag 2, som er et memorandum fra advokatfirma Wiersholm om Thules rettigheter under gjenoppbyggingsavtalen, kaster ikke nytt lys over saken. Bilag 5 er en transkripsjon av vitneforklaring avgitt under senere sivil hovedforhandling. Vitner bekrefter her at nettverk er viktig i Emiratene, og at saudiarabere generelt sjelden står frem som eiere i selskap.

Bilag 6 er e-postkorrespondanse med vedlagt artikkel fra Dagens Næringsliv knyttet til sjeik Faisal og anførte planer om å stjele rigg fra Thule Drilling, og bilag 7 er en artikkel som fremhever maktposisjonen til sjeik Faisal. Bilag 8, 9 og 10 illustrerer Saudi Aramcos størrelse og binding til kongefamilien i landet.

Informasjonen her er ikke enkeltvis eller samlet av en slik art at den røkkes ved grunnlaget for lagmannsrettens beslutning om å nekte anken. Det er ikke avgjørende at det var nødvendig med påvirkning av sentrale maktpersoner i Saudi-Arabia for å løse konflikten på verftet. Nettopp for dette formål ble Lekarz engasjert og fikk betalt.

Bilag 11 og 12 er to avtaler vedrørende riggen Thule Power. Det er anført at tingretten tar feil når den vurderer at bortfallet av kontrakten med Saudi Aramco var negativ for Thule Drilling AS. Lagmannsretten bemerker at det meget godt kan være at dette bortfallet var positivt. Det avgjørende er imidlertid at dette ikke kan ha sammenheng med betalingen til SAC, men med Lekarz' arbeid.

Det samme synspunkt gjør seg gjeldende for bilag 14 og 15.

Også bilagene 18-26 og 30-35 viser forhold knyttet til arbeidet med å kansellere avtalen og skaffe tilgang til verftet, men er ikke egnet til å kaste lys over utbetalingen til SAC slik lagmannsretten ser det.

Bilagene 27-29 er anført å skulle vise den saudiarabiske kongefamiliens innflytelse i SAC, og at man forholdt seg til al Gosaibi som partner i SAC, og i avskrift av vitnemål i bilag 39 bekreftes at SAC skal ha vært saudiarabisk.

Dette er ikke egnet til å endre den oppfatning lagmannsretten ga uttrykk for i beslutningen om ankenektelse, nemlig at det fremstår som lite troverdig at det var saudiarabiske interesser bak SAC. Under enhver omstendighet må opplysningene sees i sammenheng med den etterfølgende disponering av utbetalingen til SAC som lagmannsretten pekte på. I lys av dette kan heller ikke artiklene fremlagt i bilag 44-46 om Eldring og hans forhold til Gjermund Cappelen, eller bilagene vedlagt prosesskrift 25. januar 2016, ha betydning for saken her.

Bilagene 48-50 er anført å knytte seg til nødvendigheten av beskyttelse i Saudi-Arabia, samt betydningen av å sikre rettighetene i SAC om noe skulle tilstøte Lekarz. Heller ikke dette kan ha betydning for bevisvurderingen slik lagmannsretten ser det.

Selv om argumentasjonen i omgjøringsbegjæringen og senere prosesskriv sees i sammenheng med den allerede fremlagte og den nye dokumentasjon, foreligger det ikke særlige grunner for å omgjøre beslutningen om å nekte anken fremmet. Det er ikke fremkommet noe som er egnet til å rokke ved det syn at utbetalingen til SAC var i strid med Thule Drilling AS' interesser, noe den etterfølgende disponeringen viser. Det er heller ikke fremkommet noe som gir grunn til en annen vurdering av nektelsen når det gjelder post IV.

Ovenstående tilsier også at det ikke er særlige grunner for å omgjøre beslutningen vedrørende saksbehandlingsanken. Lagmannsretten har i beslutningen 12. oktober 2015 bemerket at begrunnelsen for å unnlate enkelte etterforskningskritt var uheldig, men at dette ikke kunne ha betydning i lys av bevissituasjonen. Lagmannsretten har etter den fornyete gjennomgang over kommet til at det ikke er særlige grunner til å omgjøre ankenektelsen for så vidt gjelder bevisanken. Det er herunder også vurdert om anførslele knyttet til tingrettens saksbehandling og mot lagmannsrettens saksbehandling ved ankesilingen tilsier en annen vurdering.

Etter dette tas omgjøringsbegjæringen ikke til følge.

Beslutningen er enstemmig.

SLUTNING

Lagmannsrettens beslutning omgjøres ikke.

Halvor Aas

Kine Elisabeth Steinsvik

Halvard Leirvik

Dokument i samsvar med undertegnet original:

BORGARTING LAGMANNSRETT

BESLUTNING

Avsagt: 03.06.2016

Saksnr.: 15-204002AST-BORG/04

Dommere: Lagdommer Halvor Aas
Lagdommer Kine Elisabeth Steinsvik
Lagdommer Halvard Leirvik

Tiltalt Hans Eirik Olav Advokat John Christian Elden

Påtalemyndighet Økokrim Førstestatsadvokat Elisabeth Harbo-Lervik

Hans Eirik Olav har begjært omgjort lagmannsrettens beslutning av 12. oktober 2015 om å nekte å fremme anken over Oslo tingretts dom av 12. januar 2015.

Lagmannsretten finner at det ikke foreligger særlige grunner som bør føre til at nektelsen omgjøres etter straffeprosessloven § 321 fjerde ledd andre punktum.

Etter straffeprosessloven § 321 fjerde ledd annet punktum kan en avgjørelse om å nekte anken fremmet omgjøres til gunst for siktede når "særlige grunner" foreligger.

Lagmannsretten viser til Bjerke m.fl.: Straffeprosessloven, kommentarutgave, side 1142 der det med referanse til Rt. 2009 side 506 avsnitt 7 heter at "avgjørelsen beror på en helhetsvurdering med utgangspunkt i nye bevis eller nye argumenter som viser at den første avgjørelsen ble truffet på sviktende grunnlag". Det fremgår samtidig at også andre forhold kan vektlegges ved vurderingen.

Etter lagmannsrettens syn er det ikke holdepunkter for at lagmannsrettens beslutning 12. oktober 2015 om å nekte anken fremmet ble truffet på et sviktende grunnlag. I beslutningen er det bemerket at bevisvurderingen til tingretten bygget på en rekke ulike momenter i spørsmålet om det forelå utroskap, jf. beslutningen side 3 nederst.

Lagmannsretten mener at det i begjæringen om omgjøring ikke er vist til forhold som samlet sett gir grunnlag for å hevde at det foreligger et sviktende grunnlag for resultatet i tingretten eller lagmannsrettens beslutning om å nekte anken fremmet.

Lagmannsretten har vurdert saken på ny, herunder særlig det som er anført i omgjøringsbegjæringen og senere prosesskriv.

Av nye dokumenter har lagmannsretten særlig merket seg bilagene 2, 5-12, 14,15, 18-21, 23, 24- 27, 30-32, 34, 35, 39, 43-46 og 48-50 fremlagt 12. januar 2016, samt bilag 1 og 2 fremlagt 25. januar 2016.

Bilag 2, som er et memorandum fra advokatfirma Wiersholm om Thules rettigheter under gjenoppbyggingsavtalen, kaster ikke nytt lys over saken. Bilag 5 er en transkripsjon av vitneforklaring avgitt under senere sivil hovedforhandling. Vitner bekrefter her at nettverk er viktig i Emiratene, og at saudiarabere generelt sjelden står frem som eiere i selskap.

Bilag 6 er e-postkorrespondanse med vedlagt artikkel fra Dagens Næringsliv knyttet til sjeik Faisal og anførte planer om å stjele rigg fra Thule Drilling, og bilag 7 er en artikkel som fremhever maktposisjonen til sjeik Faisal. Bilag 8, 9 og 10 illustrerer Saudi Aramcos størrelse og binding til kongefamilien i landet.

Informasjonen her er ikke enkeltvis eller samlet av en slik art at den rokker ved grunnlaget for lagmannsrettens beslutning om å nekte anken. Det er ikke avgjørende at det var nødvendig med påvirkning av sentrale maktpersoner i Saudi-Arabia for å løse konflikten på verftet. Nettopp for dette formål ble Lekarz engasjert og fikk betalt.

Bilag 11 og 12 er to avtaler vedrørende riggen Thule Power. Det er anført at tingretten tar feil når den vurderer at bortfallet av kontrakten med Saudi Aramco var negativ for Thule Drilling AS. Lagmannsretten bemerker at det meget godt kan være at dette bortfallet var positivt. Det avgjørende er imidlertid at dette ikke kan ha sammenheng med betalingen til SAC, men med Lekarz' arbeid.

Det samme synspunkt gjør seg gjeldende for bilag 14 og 15.

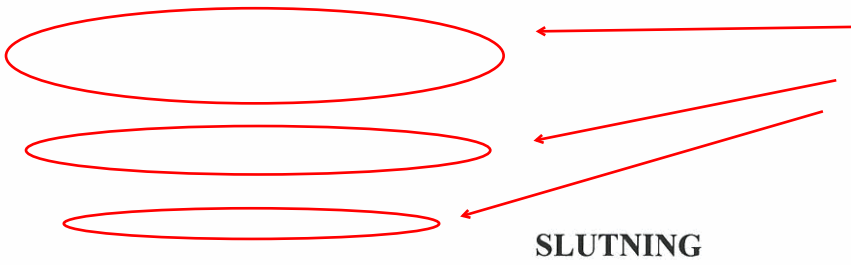
Også bilagene 18-26 og 30-35 viser forhold knyttet til arbeidet med å kansellere avtalen og skaffe tilgang til verftet, men er ikke egnet til å kaste lys over utbetalingen til SAC slik lagmannsretten ser det.

Bilagene 27-29 er anført å skulle vise den saudiarabiske kongefamiliens innflytelse i SAC, og at man forholdt seg til al Gosaibi som partner i SAC, og i avskrift av vitnemål i bilag 39 bekreftes at SAC skal ha vært saudiarabisk.

Dette er ikke egnet til å endre den oppfatning lagmannsretten ga uttrykk for i beslutningen om ankenektelse, nemlig at det fremstår som lite troverdig at det var saudiarabiske interesser bak SAC. Under enhver omstendighet må opplysningene sees i sammenheng med den etterfølgende disponering av utbetalingen til SAC som lagmannsretten pekte på. I lys av dette kan heller ikke artiklene fremlagt i bilag 44-46 om Eldring og hans forhold til Gjermund Cappelen, eller bilagene vedlagt prosesskrift 25. januar 2016, ha betydning for saken her.

Bilagene 48-50 er anført å knytte seg til nødvendigheten av beskyttelse i Saudi-Arabia, samt betydningen av å sikre rettighetene i SAC om noe skulle tilstøte Lekarz. Heller ikke dette kan ha betydning for bevisvurderingen slik lagmannsretten ser det.

Selv om argumentasjonen i omgjøringsbegjæringen og senere prosesskriv sees i sammenheng med den allerede fremlagte og den nye dokumentasjon, foreligger det ikke særlige grunner for å omgjøre beslutningen om å nekte anken fremmet. Det er ikke fremkommet noe som er egnet til å rokke ved det syn at utbetalingen til SAC var i strid med Thule Drilling AS' interesser, noe den etterfølgende disponeringen viser. Det er heller ikke fremkommet noe som gir grunn til en annen vurdering av nektelsen når det gjelder post IV.

Begrunnelse og all annen tekst er fjernet. Beslutningen er forfalsket.

SLUTNING

Lagmannsrettens beslutning omgjøres ikke.

Halvor Aas

Kine Elisabeth Steinsvik

Halvard Leirvik

Hans Eirik Olav
Gamle Ringeriksvei 36B
1356 Bekkestua

Borgarting lagmannsrett
Postboks 8017 Dep
0030 Oslo

Bekkestua/Bastøy, 8. november 2018

Økokrim
Postboks 8193 Dep
0034 Oslo
E-post: post.okokrim@politiet.no

Oslo politidistrikt
Postboks 8101 Dep
0032 Oslo
E-post: post.oslo@politiet.no

Att : Rette vedkommende
Re : 15-022223AST-BORG/04 – **Forfalskning av rettsavgjørelser – konsekvenser**

1. INNLEDNING

Det vises til ovennevnte sak, og da i særdeleshet til lagmannsrettens beslutning av 3. juni 2016, hvor retten kom til at beslutning av 12. oktober 2015, om å nekte anken fremmet, ikke skulle omgjøres.

2. FAKTISK GJENNOMGANG

Beslutning av 3. juni 2016 er meddelt undertegnede den 9. juni 2016. Det dokument som ble meddelt – og som for oversiktens skyld heretter benevnes *dokument 1* eller *D1* – er vedlagt her som:

Bilag nr. 1 : Borgarting lagmannsretts beslutning av 3. juni 2016

Som det fremgår av beslutningen er den ikke signert av dommerne. Derimot har en ansatt ved domstolen kommet med følgende erklæring:

Dokument i samsvar med undertegnet original:

Erklæringen er stemplet og påført initialene til en ukjent person – høyst sannsynlig en sekretær. Som det fremgår av teksten nedenfor, vil det bli behov for å identifisere vedkommende.

I e-post av 27. oktober 2018 til Økokrim, ba vi om å få oversendt kopi av den originale avgjørelsen. Begjæringen ble etterkommet i Økokrims e-postoversendelse av 29. oktober 2018. Dokumentet som ble oversendt – og som for oversiktens skyld heretter benevnes *dokument 2* eller *D2* – er vedlagt her som:

Bilag nr. 2 : Borgarting lagmannsretts beslutning av 3. juni 2016

Som retten vil se er dokumentet undertegnet av de tre dommerne Halvor Aas, Kine Elisabeth Steinsvik og Halvard Leirvik.

Ett av de to dokumentene (eller begge) er en forfalskning. Ved å stille dokumentene opp mot hverandre blir påstanden selvforklarende.

De tre første sidene i *D1* og *D2* synes å ha identisk innhold. På side 4, beslutningens siste side, oppstår problemet.

Dokument 1 pretenderer å være en kopi av originalen, og som i alle tilfeller pretenderer å være innholdsmessig identisk med originalen. På side 4 i dette dokumentet finner vi lagmannsrettens begrunnelse for hvorfor retten mener at vilkårene for *særlige grunner* relatert til saksbehandlingen ikke er oppfylt, samt en opplysning om at beslutningen er enstemmig.

Her skal det nevnes at det senere dette året, i august 2016, ble "oppdaget" at lagmannsretten hadde unnlatt å behandle anken over straffeutmålingen. Det ble altså begått en grov saksbehandlingsfeil av lagmannsretten da den behandlet saken 12. oktober 2015, og beslutningen skulle følgelig ha blitt omgjort bare av denne grunn. Lagmannsretten bestemte seg i stedet for å dekke over feilen i sin beslutning av 3. juni 2016, og nektet omgjøring. Handlingen er åpenbart straffbar, jf straffeloven § 173 (grovt myndighetsmisbruk).

Ser vi nå hen til det som pretenderer å være den originale og signerte beslutning, *dokument 2*, finner vi at all tekst – bortsett fra selve slutningen – er fjernet fra side 4.

Beslutningen av 3. juni 2016 ble anket til Høyesterett. Det er per i dag ikke avklart om Høyesterett har behandlet anken i lys av *D1* eller *D2*. Dette må avklares, men er ikke avgjørende mht forfalskningene.

Høyesterett behandlet anken over beslutningen i en kjennelse som angivelig skal ha funnet sted 22. juli 2016. Vi har etterspurt en kopi av den originale kjennelse i Høyesterett. Denne ble oversendt i e-post av 22. oktober 2018, vedlagt her som:

Bilag nr. 3 : Høyesteretts kjennelse i sak 2016/1116

Som det fremgår av kjennelsen er den udatert, og det er heller ikke opplyst om hvilke dommere som har deltatt. "Avskrift" av kjennelsen er følgelig i strid med straffeprosessloven § 52, sett i lys av § 39, jf § 18. Riktig nok er kjennelsen signert, men det er ikke mulig å identifisere hvem som har signert. Som det også fremgår av kjennelsen er det påført – for hånd – følgende tallrekke: 22-07-2016. Tallrekken er påført *over* selve kjennelsen. Den som har påført tallrekken har ikke forsøkt å forklare årsaken, ei heller er det sagt noe i marginen om hvem som har påført dokumentet denne tallrekke, hva den skal tjene til, eller med hvilken hjemmel påtegningen er gjort.

Et annet problem med denne signerte kjennelsen er at det innledningsvis i dokumentet er utarbeidet en lang rekke med kryptiske/uforståelige bokstaver. Teksten innledes med følgende bokstavrekke: *DocFieldAvgDatoKmu...* Dokumentet fremstår ikke som en rettsavgjørelse i medhold av norsk lov. Tvert imot bærer dokumentet preg av å være forfalsket.

3. ANALYSE AV D1 OG D2

Alt avhengig av hvilke av de to ovennevnte dokumenter (*D1* eller *D2*) som først ble produsert, står vi overfor følgende scenario:

3.1 Forutsatt at *D1* er en kopi av den originale avgjørelse

Under dette alternativet vil *Dokument 2* være en forfalskning, dette da det i *Dokument 1* er avgitt erklæring på at rettens begrunnelse på side 4 også finnes på side 4 i den signerte originale utgave. Det gjør den ikke.

Idet begrunnelsen på side 4 ikke finnes, er altså *Dokument 2* med nødvendighet en forfalskning, hvor de tre dommerne Aas, Steinsvik og Leirvik i ettertid, muligens i forbindelse med innsynsbegjæring av 27. oktober 2018, har blitt anmodet (av Økokrim) om å signere på beslutningen, hvor dommerne av én eller annen grunn har bestemt seg for å slette sin begrunnelse på side 4, og deretter har signert på avgjørelsen. Uavhengig av årsak er handlingen straffbar, jf gml straffeloven § 110 (*handling mot bedre viten*), og straffeloven § 173 a og c (*grovt myndighetsmisbruk*).

Dersom Høyesterett har behandlet anken i lys av *D2*, under disse forutsetninger, har Høyesterett behandlet en forfalsket avgjørelse som mangler både begrunnelse så vel som opplysninger om beslutningen var enstemmig.

3.2 Forutsatt at *D2* er en kopi av den originale avgjørelse

Dersom *Dokument 2* er en kopi av den originale beslutning, kan vi *for det første* slå fast at *D1* er en forfalskning, utarbeidet av en sekretær, og hvor sekretæren synes å ha satt seg til å nedfelle en begrunnelse for hvorfor hun/han mener at vilkårene for "særlige grunner" ikke er oppfylt. Idet "sekretæren" erklærer at beslutningen er i samsvar med originalen, må vi legge til grunn at de tre innklagede dommerne har signert også dette dokumentet, og dermed har de samtidig medvirket til forfalskning av *D1*. Også denne handling er straffbar, jf straffeloven § 173 a og c. Dersom Høyesterett har behandlet anken i lys av *D1*, under disse forutsetninger, har Høyesterett behandlet en forfalsket avgjørelse som delvis er utarbeidet av en ukjent person, høyst sannsynlig en sekretær. Høyesteretts kjennelse av 22. juli 2016 vil i så fall være en nullitet, dette da deler av beslutningen av 3. juni 2016 ikke er utarbeidet/fattet av en dommer.

For ordens skyld nevnes det her at de samme initialer som finnes på beslutning av 3. juni 2016, er å gjenfinne på en "avskrift" av Borgarting lagmannsretts beslutning av 12. oktober 2015 i samme sak. Det synes dermed nærliggende å tro at vedkommende også har forfalsket den sistnevnte beslutning.

For det annet kan vi slå fast at beslutningen (i *D2*) mangler begrunnelse, samt opplysninger om hvorvidt beslutningen er enstemmig. Beslutningen er følgelig i strid med straffeprosessloven § 41, som er gitt tilsvarende anvendelse for beslutninger, jf § 53, første ledd.

I og med at de tre dommerne Aas, Steinsvik og Leirvik har signert *D2*, må vi legge til grunn at det er disse tre dommerne som i samarbeid har bestemt seg for å ikke begrunne hvorfor de mener at "særlige grunner" ikke forligger. Videre har de tre dommerne avtalt å unnlate å opplyse at beslutningen er enstemmig. Handlingen er straffbar, jf gml straffeloven § 110 (*mot bedre viten*), og straffeloven § 173 (*grovt myndighetsmisbruk*).

Her skal det bemerkes at Høyesterett for det første har akseptert og bifalt lagmannsrettens tildekking av anken over straffutmålingen slik at denne ikke ble behandlet sammen med resten av anken, jf kjennelse av 22. juli 2016, hvilket i seg selv er en alvorlig saksbehandlingsfeil som skal lede til opphevelse/omgjøring og ny behandling.

I tillegg er det et faktum at Høyesterett – under dette alternativ – ikke har sett lagmannsrettens begrunnelse relatert til "særlige grunner", og følgelig umulig kan ha vurdert lagmannsrettens lovanvendelse, slik Høyesterett likevel hevder å ha gjort. Høyesterett har altså sviktet fullstendig i sin saksbehandling. Idet man må legge til grunn at Høyesterett ikke har noen egeninteresse i å forpurre rettergangen i denne straffesaken, står vi igjen med det alternativ at Høyesterett har latt seg påvirke/instruere av krefter utenfor Høyesterett.

4. OPPSUMMERING

Dersom *D1* er den originale beslutning, er *D2* en forfalskning. Dersom *D2* er den originale beslutning, er *D1* en forfalskning.

Uansett hvilken av de to dokumenter som faktisk er kopi av en original, står vi overfor det faktum at de tre nevnte dommerne ved Borgarting lagmannsrett har forfalsket en rettslig avgjørelse, hvilket er å betrakte som en grov straffbar handling, som i sin tur leder til fullstendig tillitssvikt til domstolene generelt, og til Borgarting lagmannsrett spesielt.

Mot ovennevnte bakgrunn er det avklart at Høyesterett har behandlet anken innenfor rammene av en korrumpert prosess og på bakgrunn av en forfalsket avgjørelse, enten det nå var *D1* eller *D2* som ble sendt Høyesterett. Dersom Høyesterett har vært i besittelse av begge beslutningene, altså; *D1* og *D2*, står Høyesterett ansvarlig for å ha dekket over de tre lagdommernes samt "sekretærens" straffbare handlinger. Det må derfor avklares hvilke dokumenter som er blitt oversendt Høyesterett, og hvem i Høyesterett som har sett dokumentene.

Ser vi de nevnte lagdommernes – samt den ukjente "sekretærs" – straffbare handlinger i lys av den rekke av øvrige straffbare handlinger som er begått av Økokrim og bostyrer i denne saken, hvor lagmannsretten har godkjent hva man for korthets skyld kan omtale som en fullstendig korrumpert etterforskning og den etterfølgende prosess / iretteføring, med følgende begrunnelse; "...begrunnelsen for å unnlate enkelte etterforskningsskritt var uheldig, men at dette ikke kunne ha betydning...", dette igjen sett i lys av at alle anmeldelser mot de anmeldte etterforskere og involverte dommere er blitt henlagt, begjæres det herved om en uhildet gransking av Borgarting lagmannsrett og alle dommerne som har deltatt i straffeprosessen mot Olav. De involverte tjenestemenn i Økokrim, Spesialenheten og ved Riksadvokatembetet, samt øvrig offentlige tjenestemenn som har vært knyttet til straffeprosessen mot Olav, må også granskes.

Uavhengig av om relevant norsk myndighet iverksetter gransking, anmodes relevant norsk myndighet om å anmelde de tre dommerne, samt den som har nedfelt erklæringen i *D1*, for å ha forfalsket et rettsdokument, eller for medvirkning.

Undertegnede begjærer uansett at de tre dommerne, samt den ukjente saksbehandler, settes under tiltale og straffes for å ha forfalsket én eller flere rettsavgjørelser, og for derved å ha korrumpert straffeprosessen mot Olav.

Uavhengig av om relevant norsk myndighet iverksetter gransking, og uavhengig av om de mistenkte offentlige tjenestemenn blir anmeldt/straffeforfulgt, må fullbyrdelsen mot Hans Eirik Olav oppheves med umiddelbar virkning.

Domstolen og de andre adresse-mottakere for herværende brev, anmodes om å instruere ansvarlig person i Økokrim til å straks oppheve fullbyrdelsesordren.

Mot ovennevnte bakgrunn skulle det være unødvendig å begrunne begjæringen nærmere. Like fullt nevnes det at verken Olav eller allmennheten kan ha tillit til noen av de avgjørelser som er fattet i herværende sak. Sagt med andre ord finnes det ingen garanti for at ikke også andre avgjørelser enten er blitt forfalsket, eller at dommernes beslutninger/avgjørelser er fattet som følge av uhjemlet/straffbart press eller instruks utenfra. Forfalskningene er i seg selv en bekreftelse på at straffeprosessen mot Olav er blitt korrumpert.

Endelig er det ingen tvil om at Høyesteretts avgjørelser hviler på straffbare handlinger utøvet av dommerne Aas, Steinsvik og Leirvik. Avgjørelsene har med nødvendighet ikke

rettsordenenes anerkjennelse. Soning basert på et slikt grunnlag må følgelig oppheves umiddelbart.

Vi forventer at relevant offentlig myndighet gir herværende henvendelse den aller høyeste prioritet, og at alle nødvendige/adekvate grep blir iverksatt for å få stanset soning og gransket alle forhold og aktører.

* * *

Idet herværende brev inneholder en anmeldelse, sendes brevet også til Oslo politidistrikt for videre behandling.

Med hilsen

Bekkestua/Bastøy, 8. november 2018

Sign.

Hans Eirik Olav

BILAG NR 17
Bilag nr 1 til brev til Borgarting
lagmannsrett av 081118 (s. 16-19)

BORGARTING LAGMANNSRETT

BESLUTNING

Avsagt: 03.06.2016

Saksnr.: 15-204002AST-BORG/04

Dommere: Lagdommer Halvor Aas
Lagdommer Kine Elisabeth Steinsvik
Lagdommer Halvard Leirvik

Tiltalt Hans Eirik Olav Advokat John Christian Elden

Påtalemyndighet Økokrim Førstestatsadvokat Elisabeth Harbo-Lervik

Hans Eirik Olav har begjært omgjort lagmannsrettens beslutning av 12. oktober 2015 om å nekte å fremme anken over Oslo tingretts dom av 12. januar 2015.

Lagmannsretten finner at det ikke foreligger særlige grunner som bør føre til at nektelsen omgjøres etter straffeprosessloven § 321 fjerde ledd andre punktum.

Etter straffeprosessloven § 321 fjerde ledd annet punktum kan en avgjørelse om å nekte anken fremmet omgjøres til gunst for siktede når "særlige grunner" foreligger.

Lagmannsretten viser til Bjerke m.fl.: Straffeprosessloven, kommentarutgave, side 1142 der det med referanse til Rt. 2009 side 506 avsnitt 7 heter at "avgjørelsen beror på en helhetsvurdering med utgangspunkt i nye bevis eller nye argumenter som viser at den første avgjørelsen ble truffet på sviktende grunnlag". Det fremgår samtidig at også andre forhold kan vektlegges ved vurderingen.

Etter lagmannsrettens syn er det ikke holdepunkter for at lagmannsrettens beslutning 12. oktober 2015 om å nekte anken fremmet ble truffet på et sviktende grunnlag. I beslutningen er det bemerket at bevisvurderingen til tingretten bygget på en rekke ulike momenter i spørsmålet om det forelå utroskap, jf. beslutningen side 3 nederst.

Lagmannsretten mener at det i begjæringen om omgjøring ikke er vist til forhold som samlet sett gir grunnlag for å hevde at det foreligger et sviktende grunnlag for resultatet i tingretten eller lagmannsrettens beslutning om å nekte anken fremmet.

Lagmannsretten har vurdert saken på ny, herunder særlig det som er anført i omgjøringsbegjæringen og senere prosesskriv.

Av nye dokumenter har lagmannsretten særlig merket seg bilagene 2, 5-12, 14,15, 18-21, 23, 24- 27, 30-32, 34, 35, 39, 43-46 og 48-50 fremlagt 12. januar 2016, samt bilag 1 og 2 fremlagt 25. januar 2016.

Bilag 2, som er et memorandum fra advokatfirma Wiersholm om Thules rettigheter under gjenoppbyggingsavtalen, kaster ikke nytt lys over saken. Bilag 5 er en transkripsjon av vitneforklaring avgitt under senere sivil hovedforhandling. Vitner bekrefter her at nettverk er viktig i Emiratene, og at saudiarabere generelt sjelden står frem som eiere i selskap.

Bilag 6 er e-postkorrespondanse med vedlagt artikkel fra Dagens Næringsliv knyttet til sjeik Faisal og anførte planer om å stjele rigg fra Thule Drilling, og bilag 7 er en artikkel som fremhever maktposisjonen til sjeik Faisal. Bilag 8, 9 og 10 illustrerer Saudi Aramcos størrelse og binding til kongefamilien i landet.

Informasjonen her er ikke enkeltvis eller samlet av en slik art at den rokker ved grunnlaget for lagmannsrettens beslutning om å nekte anken. Det er ikke avgjørende at det var nødvendig med påvirkning av sentrale maktpersoner i Saudi-Arabia for å løse konflikten på verftet. Nettopp for dette formål ble Lekarz engasjert og fikk betalt.

Bilag 11 og 12 er to avtaler vedrørende riggen Thule Power. Det er anført at tingretten tar feil når den vurderer at bortfallet av kontrakten med Saudi Aramco var negativ for Thule Drilling AS. Lagmannsretten bemerker at det meget godt kan være at dette bortfallet var positivt. Det avgjørende er imidlertid at dette ikke kan ha sammenheng med betalingen til SAC, men med Lekarz' arbeid.

Det samme synspunkt gjør seg gjeldende for bilag 14 og 15.

Også bilagene 18-26 og 30-35 viser forhold knyttet til arbeidet med å kansellere avtalen og skaffe tilgang til verftet, men er ikke egnet til å kaste lys over utbetalingen til SAC slik lagmannsretten ser det.

Bilagene 27-29 er anført å skulle vise den saudiarabiske kongefamiliens innflytelse i SAC, og at man forholdt seg til al Gosaibi som partner i SAC, og i avskrift av vitnemål i bilag 39 bekreftes at SAC skal ha vært saudiarabisk.

Dette er ikke egnet til å endre den oppfatning lagmannsretten ga uttrykk for i beslutningen om ankenektelse, nemlig at det fremstår som lite troverdig at det var saudiarabiske interesser bak SAC. Under enhver omstendighet må opplysningene sees i sammenheng med den etterfølgende disponering av utbetalingen til SAC som lagmannsretten pekte på. I lys av dette kan heller ikke artiklene fremlagt i bilag 44-46 om Eldring og hans forhold til Gjermund Cappelen, eller bilagene vedlagt prosesskrift 25. januar 2016, ha betydning for saken her.

Bilagene 48-50 er anført å knytte seg til nødvendigheten av beskyttelse i Saudi-Arabia, samt betydningen av å sikre rettighetene i SAC om noe skulle tilstøte Lekarz. Heller ikke dette kan ha betydning for bevisvurderingen slik lagmannsretten ser det.

Selv om argumentasjonen i omgjøringsbegjæringen og senere prosesskriv sees i sammenheng med den allerede fremlagte og den nye dokumentasjon, foreligger det ikke særlige grunner for å omgjøre beslutningen om å nekte anken fremmet. Det er ikke fremkommet noe som er egnet til å rokke ved det syn at utbetalingen til SAC var i strid med Thule Drilling AS' interesser, noe den etterfølgende disponeringen viser. Det er heller ikke fremkommet noe som gir grunn til en annen vurdering av nektelsen når det gjelder post IV.

Ovenstående tilsier også at det ikke er særlige grunner for å omgjøre beslutningen vedrørende saksbehandlingsanken. Lagmannsretten har i beslutningen 12. oktober 2015 bemerket at begrunnelsen for å unnlate enkelte etterforskningskritt var uheldig, men at dette ikke kunne ha betydning i lys av bevissituasjonen. Lagmannsretten har etter den fornyete gjennomgang over kommet til at det ikke er særlige grunner til å omgjøre ankenektelsen for så vidt gjelder bevisanken. Det er herunder også vurdert om anførsle knyttet til tingrettens saksbehandling og mot lagmannsrettens saksbehandling ved ankesilingen tilsier en annen vurdering.

Etter dette tas omgjøringsbegjæringen ikke til følge.

Beslutningen er enstemmig.

SLUTNING

Lagmannsrettens beslutning omgjøres ikke.

Halvor Aas

Kine Elisabeth Steinsvik

Halvard Leirvik

Dokument i samsvar med undertegnet original:

BORGARTING LAGMANNSRETT

BESLUTNING

Avsagt: 03.06.2016

Saksnr.: 15-204002AST-BORG/04

Dommere: Lagdommer Halvor Aas
Lagdommer Kine Elisabeth Steinsvik
Lagdommer Halvard Leirvik

Tiltalt Hans Eirik Olav Advokat John Christian Elden

Påtalemyndighet Økokrim Førstestatsadvokat Elisabeth Harbo-Lervik

Hans Eirik Olav har begjært omgjort lagmannsrettens beslutning av 12. oktober 2015 om å nekte å fremme anken over Oslo tingretts dom av 12. januar 2015.

Lagmannsretten finner at det ikke foreligger særlige grunner som bør føre til at nektelsen omgjøres etter straffeprosessloven § 321 fjerde ledd andre punktum.

Etter straffeprosessloven § 321 fjerde ledd annet punktum kan en avgjørelse om å nekte anken fremmet omgjøres til gunst for siktede når "særlige grunner" foreligger.

Lagmannsretten viser til Bjerke m.fl.: Straffeprosessloven, kommentarutgave, side 1142 der det med referanse til Rt. 2009 side 506 avsnitt 7 heter at "avgjørelsen beror på en helhetsvurdering med utgangspunkt i nye bevis eller nye argumenter som viser at den første avgjørelsen ble truffet på sviktende grunnlag". Det fremgår samtidig at også andre forhold kan vektlegges ved vurderingen.

Etter lagmannsrettens syn er det ikke holdepunkter for at lagmannsrettens beslutning 12. oktober 2015 om å nekte anken fremmet ble truffet på et sviktende grunnlag. I beslutningen er det bemerket at bevisvurderingen til tingretten bygget på en rekke ulike momenter i spørsmålet om det forelå utroskap, jf. beslutningen side 3 nederst.

Lagmannsretten mener at det i begjæringen om omgjøring ikke er vist til forhold som samlet sett gir grunnlag for å hevde at det foreligger et sviktende grunnlag for resultatet i tingretten eller lagmannsrettens beslutning om å nekte anken fremmet.

Lagmannsretten har vurdert saken på ny, herunder særlig det som er anført i omgjøringsbegjæringen og senere prosesskriv.

Av nye dokumenter har lagmannsretten særlig merket seg bilagene 2, 5-12, 14,15, 18-21, 23, 24- 27, 30-32, 34, 35, 39, 43-46 og 48-50 fremlagt 12. januar 2016, samt bilag 1 og 2 fremlagt 25. januar 2016.

Bilag 2, som er et memorandum fra advokatfirma Wiersholm om Thules rettigheter under gjenoppbyggingsavtalen, kaster ikke nytt lys over saken. Bilag 5 er en transkripsjon av vitneforklaring avgitt under senere sivil hovedforhandling. Vitner bekrefter her at nettverk er viktig i Emiratene, og at saudiarabere generelt sjelden står frem som eiere i selskap.

Bilag 6 er e-postkorrespondanse med vedlagt artikkel fra Dagens Næringsliv knyttet til sjeik Faisal og anførte planer om å stjele rigg fra Thule Drilling, og bilag 7 er en artikkel som fremhever maktposisjonen til sjeik Faisal. Bilag 8, 9 og 10 illustrerer Saudi Aramcos størrelse og binding til kongefamilien i landet.

Informasjonen her er ikke enkeltvis eller samlet av en slik art at den rokker ved grunnlaget for lagmannsrettens beslutning om å nekte anken. Det er ikke avgjørende at det var nødvendig med påvirkning av sentrale maktpersoner i Saudi-Arabia for å løse konflikten på verftet. Nettopp for dette formål ble Lekarz engasjert og fikk betalt.

Bilag 11 og 12 er to avtaler vedrørende riggen Thule Power. Det er anført at tingretten tar feil når den vurderer at bortfallet av kontrakten med Saudi Aramco var negativ for Thule Drilling AS. Lagmannsretten bemerker at det meget godt kan være at dette bortfallet var positivt. Det avgjørende er imidlertid at dette ikke kan ha sammenheng med betalingen til SAC, men med Lekarz' arbeid.

Det samme synspunkt gjør seg gjeldende for bilag 14 og 15.

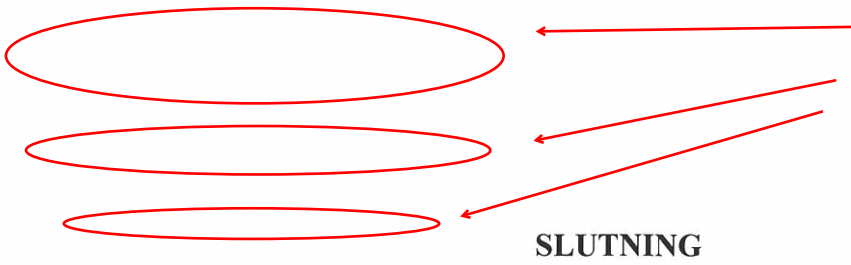
Også bilagene 18-26 og 30-35 viser forhold knyttet til arbeidet med å kansellere avtalen og skaffe tilgang til verftet, men er ikke egnet til å kaste lys over utbetalingen til SAC slik lagmannsretten ser det.

Bilagene 27-29 er anført å skulle vise den saudiarabiske kongefamiliens innflytelse i SAC, og at man forholdt seg til al Gosaibi som partner i SAC, og i avskrift av vitnemål i bilag 39 bekreftes at SAC skal ha vært saudiarabisk.

Dette er ikke egnet til å endre den oppfatning lagmannsretten ga uttrykk for i beslutningen om ankenektelse, nemlig at det fremstår som lite troverdig at det var saudiarabiske interesser bak SAC. Under enhver omstendighet må opplysningene sees i sammenheng med den etterfølgende disponering av utbetalingen til SAC som lagmannsretten pekte på. I lys av dette kan heller ikke artiklene fremlagt i bilag 44-46 om Eldring og hans forhold til Gjermund Cappelen, eller bilagene vedlagt prosesskrift 25. januar 2016, ha betydning for saken her.

Bilagene 48-50 er anført å knytte seg til nødvendigheten av beskyttelse i Saudi-Arabia, samt betydningen av å sikre rettighetene i SAC om noe skulle tilstøte Lekarz. Heller ikke dette kan ha betydning for bevisvurderingen slik lagmannsretten ser det.

Selv om argumentasjonen i omgjøringsbegjæringen og senere prosesskriv sees i sammenheng med den allerede fremlagte og den nye dokumentasjon, foreligger det ikke særlige grunner for å omgjøre beslutningen om å nekte anken fremmet. Det er ikke fremkommet noe som er egnet til å rokke ved det syn at utbetalingen til SAC var i strid med Thule Drilling AS' interesser, noe den etterfølgende disponeringen viser. Det er heller ikke fremkommet noe som gir grunn til en annen vurdering av nektelsen når det gjelder post IV.

Begrunnelse og all annen tekst er fjernet. Beslutningen er forfalsket

SLUTNING

Lagmannsrettens beslutning omgjøres ikke.

Halvor Aas

Kine Elisabeth Steinsvik

Halvard Leirvik

??? Mangler dato
for kjennelsen, samt
navn på dommerne

BILAG NR 17

Bilag nr 3 til brev til Borgarting
lagmannsrett av 081118 (s. 24)

NORGES HØYESTERETT

Den DocFieldAvgDatoKmu ble det av Høyesteretts ankeutvalg bestående av dommerne
DocFieldEldstDommerEtternavn, DocFieldNesteldstDommerEtternavn og
DocFieldTredjeeldstDommerEtternavn i

sak nr. 2016/1116, straffesak, anke over beslutning:

Retting? ingen initialer, dato for
retting, hjemmel m.v.

Hans Eirik Olav

(advokat John Christian Elden)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

avsagt slik

22-07-2016

K J E N N E L S E :

Hans Eirik Olav, født 30. juni 1956, har erklært anke over Borgarting lagmannsretts
beslutning 12. oktober 2015 i sak nr. 15-022223AST-BORG/04 hvor anke over Oslo tingretts
dom 12. januar 2015 i sak nr. 14-067448MED-OTIR/06 ble nektet fremmet, og over
Borgarting lagmannsretts beslutning 3. juni 2016 i sak nr. 15-204002AST-BORG/04 om ikke
å omgjøre ankenektelsen. De to beslutningene må sees i sammenheng, og ankene må derfor
behandles som én anke.

Høyesteretts ankeutvalg bemerker at utvalgets kompetanse er begrenset til å prøve
lagmannsrettens saksbehandling, jf. straffeprosessloven § 321 sjette ledd. Utvalget finner det
enstemmig klart at anken ikke kan føre frem. Anken blir derfor å forkaste i medhold av
straffeprosessloven § 387 a første ledd.

Beslutningen er forfalsket

S L U T N I N G :

Anken forkastes.

Silje Indreberg

John Christian Elden

Myrvald Falek